

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕ ΦΟΡ

(Άληθινή ιστορία)

Ε λίγη απόστασης από τα σύνορα τού Καναδά καὶ τού 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, είχε έγκατασταθῆ ἐδώ καὶ δεκαπέντε χρόνια, ενας ἄνθρωπος που είχε φτάσει ἀπό τα περίχωρα τού Σικάγου. "Ήταν χήρος κ'" είχε μαύρη την κόρη του, μά ψηλη νέα κοτέπλα που την ἔλεγαν 'Αραμπέλλα. Αυτή φρόντιζε για τὸ σπίτι καὶ αὐτὴ ἀνέτρεψε τὰ δυοῦ ἀδελφάκια της που ἦσαν πολὺ μικρότερά της.

Ἡ 'Αραμπέλλα ήταν ενας γοητευτικό πλάσμα, μόλις δεκαοχτώ χρόνων, μὲ πλούσια ἔθεντα μαλλιά, μὲ ματιά σμοιά σαν διαμάντια μαύρα, μὲ στόμα που ἔμοιαζε μὲ γινομένῳ φρούτῳ.

Μόλις διέσπασε τὸ Τάστρι Πάρκλετ — ἔτσι ἔλεγαν τὸν πατέρα τῆς 'Αραμπέλλας — ἔγκαταστάθηκε σ' αὐτὴν τὴν γωνία τού Καναδᾶ, δέχτηκε τὴν ἐπόκεφι δλῶν, δῶν κατοικούσαν ἀπόστασα δεκαπέντε λευγῶν γύρω, που ἥθελαν να δοῦν τι εἰδους ἀνθρώπους ήταν οἱ καινούργιοι τους γείτονες.

Κτηματικού, κτηνοτρόφου, ζυλοκόπου, ήδοι γοητεύθηκαν ἀμέως ἀπό τὴν ώμορφιά της νέας κοτέπλας, τόσο που δέν ξέρουν πῶς νὰ ἔκφρασται τὸν ἐνθουσιασμὸν τους.

Μόνον ἔνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες, διέτων Μπόρντελυ, δέν είπε τίποτε, ὅτι καὶ ἡ ώμορφιά τῆς νέας του είχε κάνει μεγαλύτερη ἴωση ἐντὸς αὐτῆς ἢ στοὺς ἀλλούς... Μᾶς δὲν μίλησε, γιατὶ δὲν ήθελε νὰ δειπνή τίποτε... Ἀπὸ μέσα του δύως ἔλεγε δὲν διατηρούσαν νὰ πατρεύθῃ τὴν 'Αραμπέλλα, ἡ δούλια, ἐκτὸς τῆς ώμορφιᾶς της, είχε και μεγάλη προίκα, θὰ ἔκανε μιὰ πρώτη τάξεως δουλειά.

Ἐξαφανίσθησαν στάθική, καταπαργμένος ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτο θέματα που παρουσιάστηκε μπροστά του.

Ο Πάρκλετ κοίτονταν ξαπλωμένος καταπαγῆς πλάι σε μιὰ τεραστικὰ θελανιδιά πού μὲ τὸ τοεκούρι του είχε ρίξει κάτω.

Πῶς νὰ μιλήσηθη δύμας γι' αὐτὸν τὸν πατέρα της τὴν στιγμὴ που διέθει τὸν ίδιον ήταν ἀπένταρος καὶ ενοδούλευε; Μᾶς δὲν ἀπελτίστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ πονηριά κι' ἐπιδειξιτη...

* * *

Πέρασαν μερικές μέρες... "Ἐνα πρωὶ, διέτων Μπόρντελυ, καθὼς τραβούσε πορτά στὸ ὑποστικό τοῦ Πάρκλετ, σκουρείας ἔξαφα δυνατές φωνές μέσα ἀπὸ τὰ θαλή ἔνος σύνδενθρου..."

Ἀνεγνώρισε ἀμέως τὴ φωνὴ τοῦ ίδεου τοῦ Πάρκλετ κι' ἐτρέξε, χώρις νόχα στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος στὸ ὅπιο δάντησμαν ἡ κραυγή.

Στὴν ἄρχη, διέτων Μπόρντελυ νόμισε δὲν ὁ Πάρκλετ δέν είχε προφάσει νὰ τραβήχτῃ ἔγκαιρας κι' δὲν τὸ πελώριο δένδρο, πέφτοντας κάτω, τὸν είχε χτυπήσει...

Μᾶς ὄγκηκε ἀμέως ἀπὸ τὴν πλάνη του.

"Α! καλέ μου γείτονα! φώναξε διέτων Μπόρντελυ νὰ προσβάλῃ αὐτὸν τὸ σύνδεντρο. Εύλογημένος νὰ εἶναι δὲθος που σὲ στέλνει..."

—Νά, τὴν ώρα που τὸ καταραμένο αὐτὸ δέντρο ἔσχιζα μὲ τὸ πριόνι μου, σε κόποια στιγμὴ ἔχωσα τὸ χέρι μου μέσα στὸ δνοιγμα που είχα κάνει. Μᾶς ἀμέως τὸ δέντρο ἐσφίξε πάλι καὶ τὸ χέρι μου πιάστηκε — δπως βλέπεις— σῶν σὲ παγίδα... Τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ τὸ τραβήσω... Τὸ αφίδιμο τοῦ δέντρου είνε τόσο, ώστε κοντεύει νὰ μοῦ λυών τὰ φτωχά μου δάχτυλα... "Θεός σ' ἔστειλε ἔδω, καλέ μου γείτονα, γιά νό μὲ σώσης..."

Καὶ τὰ μάτια τοῦ Πάρκλετ πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

Τὸ διάτημα που πονήρι, εἶνε εύχαριστο, πολὺ ποὺ εύχαριστο ἀπ' διπτορεύοντας τὸ φανταστής... "Ἀπὸ καρό ζητοῦσα μιὰ τέτοια εύκαιρια νὰ σοῦ φανό χρήσιμος.

—Τὶ ἔνοιεις: ωρήσε διέτων Πάρκλετ, μῆ καταλαθαίνοντας. Πάρε τάρα τὸ πριόνι καὶ κόψε τὸ δέντρο στὸ μέρος που είνε πιασμένο τὸ χέρι μου γιατὶ ὑπόφερα τρομέρα.

— "Οχι, γείτονα, ἀπαντήσεις σκληρά διέτων Μπόρντελυ. Πρέπει νὰ μ' ακουσθῆς πρῶτα...

Ο πόνος του ήταν τόσος, ώστε λιποθύμησε...

— Εξηγήσου, γιά τὸ θεό!... Γρήγορα!... Πονάω!...

— "Ακουσε, εἴπε τότε ἀπάτομα διέτων Μπόρντελυ. Αγαπάτης τὴν κόρη σου την 'Αραμπέλλα κι' ἔχω τὴν τιμὴ νά σου τὴ ζητήσω σὲ γάμοι..."

Ο Πάρκλετ ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, τινάχτηκε δοῦ τοῦ ἐπέτρεψε τὸ μηγακώμενο χέρι του.

— Μοῦ ζητάς, τὴν κόρη μου σὲ γάμο, έσου: μούγκρισε.

— Ναι, έγω!... Γιατὶ σὲ ξαφνιάζει αὐτό;

Ο Πάρκλετ ἔφερε τὸ ἐλεύθερο χέρι του στὸ μέτωπό του καὶ τραύλισε:

— "Εσύ! Εσύ!"

— Ναι, έγω! Τὸ πάτημα διέτων Μπόρντελυ. Επίτρεψε μου, ἐν πρώτοις νὰ σου πῶ ποὺ διέτης τὴν ζητήσης σὲ γάμο;

— Μά... ή ήλικια σας, ἐν πρώτοις, ἀγαπήτη μου γείτονα, ἀπάντησε διέτων Μπόρντελυ σὲ τὸ πάτημα της καθάπτασαι... Δέν έχεις ούτε δολλάριο... Ζῆς, ζενοδουλεύοντας...

Ο Μπόρντελυ τὸν ἀκούσει χωρὶς νά κατασυφίαστε κι' ἐπειτα εἰπεῖ:

— Ξεχνᾶς, ἀγαπήτη μου γείτονα, δητὶ σου δοῦ γάμοι τὸ χέρι της κόρης σου ὃν διάταγμα του δικού σου χειρὶσε;

Μᾶς διάταγμα δέν τοῦ διάπτησε.

— Τὶ αποφασίζεις λοιπόν: τὸν ξυναρπάτησε σὲ λίγο διέτων Μπόρντελυ τὸν διανύμονα.

— Νά πᾶς στὸ Διάθολο! τοῦ πάτημα διέτων Πάρκλετ, αφίνοντας νὰ ξεσπάνῃ ἡ δράμη του πού μὲ δυσκολία τὴ σγκρατούσε δῆς τη στιγμὴ ἐκείνη.

Ο Αιπόρντελυ ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς ταύτις τοὺς ποὺ διέτησε στηρίζοντας τὰ χέρια της κόρης του διάταγμα.

— Ωρεθούσάρ, γείτονά μου... Θέξαντεράσαρ ἀργότερα νὰ δῶ μήπως μάλασε γιώμη.

— Ποῦ πᾶς: ρωθεὶς δέν Πάρκλετ μὲ φωνή γεμάτη ἀγύνων.

— Στὸ διάθολο, αφοῦ μὲ στέλνης σ' αὐτὸν...

Καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Οταν ἔμεινε μόνος του ὁ Πάρκλετ, θυμίστηκε σὲ πείθιμες σκέψεις. "Ενοιώθη τὸν ἔσωτο του χαμένο, γιατὶ ποτὲ δέν θα δεχόταν τὴν αὐτὴν πρότασι τοῦ πού τοῦ είχε κάνει διάτημα.

"Ολι, η μέρα του πέρασε θυμάση κι' αὐτὸς τοὺς πένθιμους στοχασμούς.

Ἡ νύχτα ήρθε, πιό ἀγνώστης ἀκόμα, γιατὶ θηρία γύριζαν κοντά στούς μουγκρίσαντας απελλητικά. Σὲ κάθε στιγμὴ, διφωχός Πάρκλετ περιμένει νὰ ζεπρωθάλη κάποια ἀγύριμι που τού τονταν κατασπάραζε...

Τέλος, η πρῶτες λάμψεις τῆς αύγης φάνηκαν καὶ μαζί μ' αὐτοῖς πένθιμους στοχασμούς.

Τέτες καὶ διέτων Μπόρντελυ. Μὲ τὸ ποὺ φυσικό ὑφος του κοδιμού, πῆγε καὶ κάθησε στὸν κορμὸ του δέντρου, στὸν διποὺν είχε πιαστῆ τὸ χέρι του Πάρκλετ καὶ εἴπε εἰρωνικά:

— "Ε, λοιπόν, γείτονα, πῶ περιεστάς τὴν νύχτα σου;"

— "Αθλε!... Ανανδρε!... Δολόφονε!... μούγκρισε ἐκείνος."

Ο Μπόρντελυ σηκώθηκε καὶ εἴπε:

— Βλέπω πῶ δέν ἀλλασες γιώμη... Γι' αὐτὸ φεύγω κι' ἐπειδὴ θά λειψω μερικές ἡμέρες, κάπε όπωμονή... Νά πάρε τὸ τσεκούρι σου για νά τὸ έχης τέ περίπτωσι πού θά σου ριχτῇ κανένα ἀγρυπνία...

Καὶ παίρνοντας τὸ ισεκούρι του Πάρκλετ πού θρισκόταν πεταγμένο πιό πέρα, τοῦ τὸ πήγε κοντά του...

— Επειτα ἀπομακρύνθηκε, σφυρίζοντας...

Διὸ μέρες πέρισσαν ἔτσι, κατά τὸ διάστημα τῶν διποὺν διέτων Πάρκλετ δέν είχε βάλει τίποτα στὸ στόμα του... Κόντυνε νά τρελαθή πειδίο διφωχος...

Τὸ μωσαλ του είχε θωλώσει τόσο, ώστε στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι του, χυτινάτας τὸ μὲ τὸ τσεκούρι του...

Μὰ τὴν στιγμὴ που ἐτοιμαζόταν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴ σκέψη του, μ' ἀλλη σκέψη, τοῦ ήρθε ξαφνικά στὸ μυαλό, τόσο φυσική, ώστε ἀπόρρος πῶ δέν την είχε κανει δυό μέρες τώρα. "Απ' αὐτὸν τὸν ίδιο έξηρταστο νὰ έλευθερωθῆ χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὴν εὔτυχια τῆς 'Αραμπέλλας, του..."

(Η συνέχεια είς τὴν σελίδα 2209)

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΙΓΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΓΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2201)

νη «προστάτης» δέκα λευκών γυναικών. Ήρθα πεύ ήταν πιό πλούσιος. Κι' δωρες ήταν φιλάργυρος, μάζευε τά χρυσά νομίσματα στην θήλη της θητείας του δ Χαλιφά. «Όταν κλείσανε τά πέντε χρονιά της θητείας του άλλωστε είχε δρούσει νά τόν θασανίζη τό «καφάρ». Μά δέν μπορούσε νά έχαση τό Μπουσαπί. Κι' έτσι έφυγε για τό χωρίο του, έκει κάτω στόν ποταμό Κούνγκο γιά να συναντήση τή μητέρά του, τήν άσθεψή του και τήν μνησηή του και τήν σειχής.

Μόλις δώμας έφτασε στήν δασή τής Ούμπανγκι Χυρί είδε διεγένα πάφει νά τού δρέσουν πειά ή μαρές γυναίκες. «Όλη τή μέρα ώντερεύσταν τίς εύθυμες γυναικες τῶν λευκῶν και οπέρες από τή μονασή τής έρημου. Κι' αυτό τό παράπονό του έλεγε παντού. Σ' δύο τόν κόμοι.

— «Α, είναι πού δώμορφες ή γυναικες τῶν Εύρωπων! Κι' ζταν κάποιος τού είπε διευθυντής τό το ραχύδρομούς έναν αδάληθο, έτρεξι άμεσως νά παρουσιασθή αύτος, γιατί είχε μάζει δι ο νέος δποικος είχε μιά δώμορφη λευκή γυναίκα.

Κι' από έκεινη τή μέρα δρούσαν τά τρομερά μαρτύρια τού Χαλιφά. Άλη, δεν δρύγεις σ' αγύπτιση με πάθος τή γυναικα τού Γάλλου υπαλλήλου. Κινι μάρη τής τό έξανθολγήμητο. Έκεινη φυσική δρούσα νά γελάν και τόν έδινες με τό μαστιγίο. Ό Χαλιφά. Άλη βγήκε έξαλος από τό σπίτι, μέ το σκόπο ά έκδικημή. «Ηθελε νά σκοτώση τόν δύστυχο υπάλληλο και κατόπιν νά τον πάρη, σάς τής θίας, τή γυναίκα του.

Και πρόχυμι, θάδισε δήλη τήν νήστα μάση στήν έρημο γιά νά φτάση στό χωρίο πού έμενε ο Γάλλος δποικος. Τόν δρήκε νά κάθεται με δυστρεπής έλους του και νά πίνει:

— «Ελα, τού επέιτα σοθαρά, ή γυναικες σου είνε ψαρειά δρρωστι!

Ο υπάλληλος άνησυχος άκαλούθησε τόν Χαλιφά. «Άλη, Σ' ένα έρημο μέρος δώμας δ Χαλιφά. Άλη τού κάρφωσε τό έγχειριδίο του στό σθημα. «Υστέρα γύρισε στή γυναικα τού υπάλληλου και τήν άναγκασε νά υποστή δια τής θίας τά χάδια του.

Μά τό έγκλημα τού Χαλιφά. Άλη δέν δρύγεις νά μαθευτη, Ό Σείχης τής Ούμπανγκι. Χαρί συνελήφθη άμεσως και στάλθηκε στό Γάλλο διοικητή γιά νά δικασθή. Και άσφαλας θά καταδικασθή σε θάνατο.

Κι' έτσι ήταν τά τελείωσε ή ζωή ένδια μαύρων πρίγκηπα πού είχε τήν άδυναμια ν' αγαπάτη τίς γυναικες τῶν λευκῶν.

ΛΟΥΙ: ΤΙΜΠΩ

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2176)

γιην και νά μον δίνη νά μισοφού σέμα. Τό πηρα χωρίς γ' ά άνταργθη κανένας τίτοτε και τό έχωσα μέσο στήν την μον. «Έπειτα πήγα κι' διασκευασα στήν πόρτα, γαλήνιος φανομενιώδης... Μά τό κεφάλι μου φροντίζοντας κι' ή πο τρελλές σημειές περνούσαν από τό μανιό μου...»

«Η έρινα τόν καλεσμένον τελείωσε, χρονίς νά ζαναρχήση τό περιδράσιο.

Έκεινη τή στιγμή, ή Οριέττα με πλούσιασ πάλι. Τό βλέμμα της καρφώθηκε έπάνω μου και μέ φωνη πού δέν τήν άναγνωρίζα, μέ ρώτησε:

— Μέ άναπτε πάντοτε;

Διετασα μά στημή κι' έπειτα τής άπαντησα :

— Ναι, ίμα θέωντας δι σας άγαπω δσο και πρέν.

— Κι' έπειτα απ' αύτο πού έκαναν;

— Ναι, κι' έπειτα απ' αύτο πού κάνατε.

— Κι' έπειτα διατειμένος νά μέ παντείτητε, θατερ απ' αύτο :

— Ναι!...

Μόδ έρριξε τότε ένα βλέμμα μεγάριο φλόγα, στό όποιο άναγνώρισα τή διάνοια τής άλωνας γυναίκας, δίναμα πανίσχυρη πού συντρίβει διλούς τήν νήμους τής φύσεως και τής θήνης. Ένουσια σχεδόν έντυχημον και περιγράφων τόν εαντό μου γι' αύτην τήν τραυματική ξειτίστια, γιατί είχα γινει συνένοχος μες κλέρτρας.

Έξαφαν, άλλεληλήγα έστρωσαν μ' απέτασαν από τή δύνη μου ανθή. Κι' άνωμασ ο δι' αιτά έχειράς ή φωνη τού έπιενωρητού Γκούαρελλον πού έλεγε:

— Βρήκαμε το περίσσειο και συλλέβαμε τήν ένοχη...

— Ανοίξα τη μάτια μου κι' είδα τόν άστονυμο κά σέρν απ' τό γιακά μένα κατάλιπον έπερπτη πού έτρεμε μαί ικετεύει νά τόν λητηθούν...

Μά δέν μπόρεσα νά δώ περισσότερα, γιατί ή Οριέττα, πάνοντας μέ από τό μπράτσο με παρέστη πρός τό μακρό σαλόνι, δέν πορά διλγων στηργμών ήμουν τόσο διστιχισμένος. Έτρεμε όλωντην και οίχνωντας τά χέρια τήν γόνων απ' τό λαμπ μου, ψεύδομε:

— Ή κλέφτρα σά λατρεύει! ... «Έχο πεύ τήν άπωδειν τής άγαπής σου πού σου ζητούσαν... Είμαι επτύχασμένη...»

Και σφράγεις τά λόγια τής μ' ένα παραπεταμένο φύγμα...

— Αρήστε με νά σάς πω άκονα δι τό δέμα πού μον δένσεις κορφά ή Οριέττα, περιέχεις ένα κεχριματαρένιο καιπολόδι και δύο κομμάτια σκολάτα. Έταγα τή σοκολάτα, κρήτησα τό καιπολόδι ώς ένθυμο και... παντρεύτηκα τήν Οριέττα! ...

CORRADO ROSSI

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2175)

άσυνήσιστο συνέβαινε στό έξινδοχείο, «Άπ» τά γειτονικά δωμάτια έφθαναν παράξενα φυθρίσματα, σάν νά είχαν μαζεύτη τή άνθρωπο, φοβισμένοι. Κατόπιν άντηχησαν ψαρειά σηματά...

— Απλούσαν να γρήγορα τή σκάλα,.. «Απλούσαν τό χέρι μου κι' έπιασα τό χέρι τής Μερσεντές. «Η ωμορφη! Ισπανίδα ταράχητη σύγκομη από τόν τρόμο της δέν μπορούσε νά μιλήση. «Ετρέμε μονάχα, σάν νά έκλαγε σευθά σαν νά ταραχάσοντας από ένα στασμωπό κλάμα.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει: Φώναξα σάν τρελλόδεσ μέσα στό σκοτεινά.

— Τό έρεπτε! Μούδη πάρησης μια σγνωτή φωνή από τό διπλανό δωμάτιο. Μόνο ένας παπαλόδης, σάν κι' έσας, θ' αποφάσιζε νά κοιμηθή μαζύ μέ τό διάβολο!...

— Κι' άμεσως τά θηματα του ψαρούσαν από τόν τρόμο.

— Μά τί συμβαίνει τό παπαλόδης πανικόθλητος.

— Η άγωνάς μ' έπινγε, σάν νά μού έσφυγε τό λαιμό διά σιδέρειο χέρι. Για μία στημή νόμιμα πώς είχε φθάσει πειά τό τέλος μου. «Απότομα άμως με μια νευρική κίνηση, πήδησα από τό κρεβάτι κι' άναψα ένα σπίτο. Μά δέν έβαινε τίποτα στήν κάμαρη. Γρήγορα είχαν έπιασα τό έφτιαξα έναν πρόχειρο πυραό μέ μια έφημερίδα, τόν άναψα και κύτταξα τήν ωμορφη! Ισπανίδα. «Η Μερσεντές, μέ τά μάτια γουρλωμένα από τό τη φρίκη, κύτταξε σαν τρελλή κάτω από τό μεγάλο έμπρακτης κάμαρας. Γύρισα λαιψον κι' έγω τό κεφάλι και τήν ίδια στημή έθγατα μια σπαρακτική κραυγή τό πρόμισο. «Εκεί, δεμένος με μίλωσης στά πόδια τού έμπρακτου, ήταν ένας πελώριος θόρακας, με τά κίτρινα μαχητικά μάτια του καφρωμένα στά δικά μου! Αύτός ήταν ο «θειαρύδος» τού καπετάνιου λεγκαλέκ! ...»

— Ο πελώριος θόρακας είχε κατρώσει νά έλευθερώση τό μισό κορμού μου από τόν της άλωσιδες κι' δρούσει νά πλησιάζη τή όργανη προφέτη, πρόσωπο μέ μέρος μου. «Έγω, άκιντος, άνασθιστας από τή φρίκη, τόν κύτταξα σαν ύπωντασμένος. Σε λίγο τό κεφάλι του περιστράποντας με τόν πρόσωπο μου προστάσια στή πρόσωπο μου. Μά έσφινκά μια σπαρακτική κραυγή τής Μερσεντές μ' έκανε νά συνέλθω. «Απρέας τή φίλη μου, άνοιξα τήν πόρτα και βγήκα μαζύ της στό διάδρομο. «Επί τέλους! Είχαμε σωθή!...

— Τό πρώι, δι καπετάνιος λεγκαλέκ παρουσιάσθηκε μπροστά μας μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Ήταν εύχαριστημένος πού μάς είχε τιμώρησε και τους δύο, μέ τόν τρόμο. «Η έκδικησης μου έκανε μέντορας τόν τρόμο. Επί τέλους! Είχαμε σωθή!...

ΜΕΡΛΕΝ ΜΕΡΛΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2172)

πλούτη πού τής είχε δώσει δό πατέρας τής, έμειναν στόν σύζυγο της και άσθνακαν γι' αύτόν. «Έπειτα και θα δώγιον του καποθητική ώς άμαθης και κακοήθηκε από τόν έπιστοποικό θρόνο. Τέλος, θα διστάξει τήν άντησης του για νά έξακολουθήση κάπιον πολέμο, δό ποδος είχε πολλά έξιδα. Τόν είταν τότε πώς δέν θεότηλουσαν περισσότερος χρονάφι κι' άστημι από τό κάθε τραπέζη. Τόν καλεσε λοιπόν μπροστά του και τόν ζήτησε χρήματα. Μά έκεινος τού διάπαντησε πάντοτε πώς δέν θα τού δώ φίνε τίποτε. Κατέσκεψε τόν θησαυρούς του, τά χτήματα και τά οικόπεδα του, και τόν έριξε στή φυλακή.

— Όταν βγήκε απ' τή φυλακή, δέν είχε πειά ούτε ν' άγοραστε ένα κομμάτι ψωμι. Τόν κάκου άπειλυθηκε σε πάντησης εστίασης και τόν κολάκευαν στόν καιρό τής εύθυνης του. «Ολοι τόν έδωσαν κι' οι φωτιοί δινθρωποι είδαν, στόν εποικονόμησε γιατί τόλειε ψέματα τήν έριξε τήν έπιστημαν τόν περιοδού του, τήν έτιμηρα τού ούρανον.

— Θεώρως μάλιστα τόν έστιαν τόν πολύ εύτυχισμένο, διτεν κατώρθωσε ν' άγοραστε ένα γάιδαρο με μερικά χρήματα πού τά έξικονδημησε διυλεύσαντας σκηνήρ κι' ύποδειλοντας τόν έστιατο στό χίλιες στερεήσιες...

— Κι' από τότε πήγαμε πάλι και πέρασε έτσι άδηλα τήν ύπόλοιπη ζωή του, τήν περηφάνεια του και τή σκληρότητα τής καρδιάς του.

GASTON PARIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2173)

Και χωρίς νά διστάστη, σήκωσε τό τσεκούρι του κι' έκοψε τά δάχτυλα τού χεριού του.

— Ήταν πειά έλευθερος. Μά ο πόνος του ήταν τόσος, ώστε λιποθύμησε μέσος. Εύτυχως τόν θρήκη κάποιος χωρικός, δό ποδος τόν μετέφερε στήν φύρακιά του.

— Έκει μέ της περιποιήσεις τής γλυκειδάς του «Αραμπέλλας, αυγήλιθε έντελλως...» Η πρώτη του δουλειά τότε ήταν νά μηνύση τό Μπόρντελου, ο διπλοίος συνελήφθη και καταδικάσθηκε σε δύο χρόνων φυλάκιοι.